

hakkas koitma, mõtsid issa ja wend hab-
bust, ja läksid Lehwaniit otsima. Ja wa-
ta! eßimese killa tagga leidsid nemad id
tedda tee ãres maas, kangel sülmetsand
kui putülli. Nemmad siddusid tedda hob-
hose peale, ja visid tedda küllasse, kus
nemad rahvotest pallusid, et nemmad sel-
le waeße sunimesele üht soja sangu piddid
andma, et wöiks fätsuta, kus ta veel hing es
oleks. Menda pallusid nemmad, monnegi
ukse ees, agga kui rahwas kulis et se üks
mustlane olli, siis lükkasid nemad uut
jalle nende ninna eest kiuni. Wimats tullid
nemad ühhe moistlikko mehhje ukse ette,
kes Jummalat kartis, ja selle meles olli,
mis Jesus Ewangeliunis fest Samaria-
mehhest ütles, kes armo heitis selle inni-
messe peale, kes rõõvutte katte olli sattu-
nud. Gesumane hea mees teggi omma uut
lahti, ja lastis sedda sülmetsand poissi sisse
kuu: agga temma isse joostis vaima nabit

seddu

sedda koolmeistrit kutsuma, kes üks moist-
lik mees olli, ja teadis nisugguste assadega
ümbertäia. Se tulki siis otse kui nemad
sedda sülmetsand kehha tahtsid soja tappa
kanda. „Piddage! hüdis temma, Jum-
mala pääras! teie tappate sedda inimest,
kui temmal veel hing sees on:” ja nenda
lükas ta neid taggasi. Mattuete teggi ta
küüd rehhe al ased lutimest, ühhe waaksa
forgelt ja lastis selle sülmetsand poissi rided
seljast mahha fiskuda, ja kui ta ihho al-
lusti olli, pauni ta tedda selle lumme peale,
ja mattis temma ihho ülle ültse lummea-
tiini, nenda et ükspäinis su ja ninna lahti
jäid. Sedda lund wautas ta kolm poig
sörme ülle feige ihho tiini, ja kui ühhes
tohhas lummi hakkas fullama, siis pauni
ta seddamaid jalle uut lund seina peale.
Kessa ja wend, ja teised inimmed, kes
seal jures ollid paanid essite selle moistlikko
koolmeistri nou wasto, fest nemad arva-